

Сънувала, че нейниятъ синъ се връща богатъ, съ златни дрехи, на конь, подъ който земята се тресе. Предъ себе си на коня той държи ненагледна хубавица, и двамата ѝ се усмихватъ.

Когато се събудила срѣднощъ отъ биенето на камбанитѣ, които известявали, че се е родилъ Исусъ Христосъ, тя едва повѣрвала, че било сънъ. Помолила се на Божия младенецъ да закриля нейното дете.

А момъкътъ билъ много хубавецъ. Той стигналъ въ едно чуждо царство, кждето имало царска дъщеря, що блестѣла съ своята красота, като ясно слънце. Много царски синове отъ всички краища на земята идвали при нейния баща и искали да се ожениятъ за нея, но хубавата царкиня казала, че ще се ожени само за оня, който най-добре би отговорилъ на тритѣ ѝ въпроса, които тя задавала на момцитѣ.

Този беденъ момъкъ научилъ за това и поискалъ да види царската дъщеря. Като го видѣли войницитѣ, които пазѣли двореца, изсмѣли му се, но нѣмало що, царътъ далъ заповѣдь, който иска да влѣзе при него и дъщеря му, да го пускатъ. Облѣкли го въ хубави нови дрехи и, когато го премѣнили, той станалъ още по-хубавъ. Пуснали го при царя.

— Какво искашъ? — попиталъ го благо царътъ.

— Щастието е като птичка, не се знае, кжде ще кацне, царю честити. Искамъ да видя дъщеря ти и, ако мога да отговоря на въпроситѣ ѝ, да се ожения за нея.

Много се харесалъ този отговоръ на царя и той заповѣдалъ да дойде дъщеря му.

Като я видѣлъ, момъкътъ се зачудилъ отъ нейната красота, но и на царкинята той ѝ се харесалъ, и тя пожелала въ сърдцето си той да отговори на въпроситѣ ѝ.

— Какво мислишъ въ този моментъ, юначе, — задала царкинята първия си въпросъ.

— Твоята красота ме омайва, мисля сега, колко съмъ недостоенъ за тебе и че по-добре щѣше да бжде никога да не те виждахъ. Има такива животни, царкиньо, подъ земята, които винаги живѣятъ въ тъмнина, но когато видятъ случайно свѣтлината на слънцето надъ земята, тѣ не пожелаватъ да се върнатъ въ тъмнината и, ако ги принудятъ, умиратъ, отговорилъ момъкътъ. Царската дъщеря много се зарадвала отъ този отговоръ.

— Какво желаетъ сега? — задала втори въпросъ.

— Защо не си и ти като мене, бедна девойка, а не царска дъщеря, тогава бихъ ималъ по-голъма надежда да се ожена за тебе.

Този простъ отговоръ още повече се харесалъ на царкинята. Третиятъ въпросъ билъ:

— Какво ще направишъ, ако азъ не се ожена за тебе?

— Каквото прави оня човѣкъ, който е осжденъ цѣлъ животъ да прекара въ тъмница. Той постоянно мисли за свободата и когато умира, последната му мисль е пакъ за нея.